

רע"פ 1805/24 - באשיר חאג' יחיא נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1805/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: באשיר חאג' יחיא

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז- לוד (כבוד השופט העמית א' סטולר) מיום 7.2.2024 ב-עפ"ת 038561-08-23; בקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד אבי כהן

החלטה

1. בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופט העמית א' סטולר) בעפ"ת 38561-08-23 מיום 07.02.2024, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז (כבוד השופט, סגן הנשיא, ט' פרי) בפל"א 13621-03-20 מיום 20.07.2023.

2. בית המשפט לתעבורה הרשיע את המבקש, בהתאם להודאתו, בשלושה כתבי אישום שהוגשו נגדו. בכתבי האישום יוחסו למבקש שתי עבירות של נהיגה בזמן פסילה; נהיגה ברכב ללא ביטוח; התנהגות הגורמת נזק; נהיגה בקלות דעת; ונהיגה בשכרות בשל סירוב לבדיקה לאיתור סמים או אלכוהול. בהמשך, לאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש ונתן דעתו למכלול השיקולים והדרישות בהתאם להוראות תיקון מס' 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 - בית משפט השלום גזר על המבקש את העונשים הבאים: 9 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות; צו מבחן למשך 18 חודשים; 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; פסילה בפועל; פסילה על תנאי; וקנס. הכול לפי המפורט בגזר הדין.

3. דעתו של המבקש לא נחה מגזר דינו, והוא ערער לבית המשפט המחוזי נגד חומרת עונשו. לאחר שמיעת טיעון, הצגת וסקירת עובדות המקרה קבע בית המשפט המחוזי כך: "לאחר שעיינתי בשפעת החומר שהוצג לעיוני, אני סבור שלא נפלה שגגה אצל בית משפט קמא אשר התייחס לנסיבותיו האישיות של המערער ומתחם הענישה שקבע הוא

המתחם המתאים למערער הנ"ל בנסיבות הנ"ל, ובמסגרת המתחם לקח בית משפט קמא את כל הנימוקים הרלבנטיים לקולא ולחומרה. התוצאה היא שלא מצאתי מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא ולכן הערעור נדחה".

4. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה נטען כי מקרה זה מעורר שורה שאלות משפטיות עקרוניות כגון: "אימתי מוצדק לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, במצב בו נאשם עבר במסגרת ההליך המשפטי תהליך שיקומי חריג בהיקפו ובהצלחתו, שינה לחלוטין את אורחות חייו, ועודנו מתמיד בתהליך שיקום זה?", וכן "האם שלילת רישיון הנהיגה של המבקש, לתקופה ממושכת, חרף היותו כאיבר נוסף מאיברי גופו המשמש אותו יום-יום לצורך השתכרותו כעובד שליוחיות, הסעת ילדיו הקטינים וכיוצ"ב, מהווה עונש מידתי וצודק, זאת לאור מאמציו הכבירים בשנים האחרונות להשתקם והצלחתו סוף כל סוף להתייצב במסגרת עבודה נורמטיבית? [...]" . בנוסף הוצגה השאלה "האם עונש זה הנובע משיקולי הרתעה, עונה על האינטרס הציבורי-חברתי, כאשר אין ספק כי גדיעת יכולת ההשתכרות של אדם שאלו נסיבותיו, עלולה להוביל בנקל להידרדרותו חזרה למעגל הפגיעה וההתמכרות, כך שהעבודה הרבה של המדינה בשיקומו תרד לטמיון?". לא זו אף זו, תהה המבקש "האם נפל פגם בפסק דין של ערכאת ערעור, אשר דחה את ערעור המבקש ללא נימוקים לגופו של עניין?". אחר דברים אלו, התמקדה הבקשה לרשות ערעור בשאלת שיקומו של המבקש, ובצורך הנטען לחרוג ממתחם העונש ההולם בעניינו לקולא.

5. לאחר עיון, לא מצאתי ליתן רשות ערעור ב'גלגול שלישי' במקרה זה.

6. הלכה היא עמנו, כי רשות כאמור שמורה למקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין או אי צדק חמור שנגרם למבקש(רע"פ 1603/24 ביטא נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.02.2024)). הבקשה שלפניי לא באה בקהל אותם מקרים חריגים.

חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו פן עקרוני, היא נסובה על יישום הדין בעניינו הפרטני, ואין בנמצא כל שאלה משפטית עקרונית. המתח המתואר בבקשה בין שיקולי הענישה השונים נדון והוכרע זה מכבר. זאת ועוד, לאחר עיון בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה ופסק דינו של בית המשפט המחוזי, מצאתי כי בנסיבות העניין גם אין חשש לעיוות דין או אי צדק המצדיקים מתן רשות לערער. נוסף לכך, כידוע, בקשת רשות ערעור על חומרת העונש תתקבל רק במקרים נדירים שבהם יש סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 304/24 נחמני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (23.01.2024)). בהקשר זה אעיר, כי שיקומו של המבקש - מבורך, והוא בא לידי ביטוי בפועל בעונש המקל שנגזר עליו, בנסיבות העניין. טרם חתימה יצוין, כי לא מצאתי באופן הנמקתו של בית המשפט המחוזי, בעניינו, כדי להצדיק מתן רשות לערער, בפרט בשים לב לתוצאה העונשית הסופית שנגזרה על המבקש.

7. הבקשה נדחית בזאת, וממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע שהוגשה בצדה.

ניתנה היום, כ"ה באדר א התשפ"ד (5.3.2024).

ש ו פ ט